

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 20C/61/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118325618
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Libuša Záthurecká
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2019:6118325618.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica v konaní pred sudkyňou JUDr. Libušou Záthureckou v právnej veci žalobcu Mgr. P. X., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom Na H. XXXX/X, V. V., právne zastúpený JUDr. Ľubicou Blažejovou, advokátkou, so sídlom Krivánska 4, Banská Bystrica proti žalovanej Slovenská republika - v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, o náhradu škody 3 965,96 Eur a náhradu nemajetkovej ujmy 15 000 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu škody vo výške 3 965,96 Eur s 5 % úrokom z omeškania ročne od 08. 06. 2018 do zaplatenia a nemajetkovú ujmu vo výške 15 000 Eur, a to všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

V prevyšujúcej časti priznania úroku z omeškania 5 % zo sumy 15 000 Eur od 08. 06. 2018 do zaplatenia žalobu zamietá.

Žalobca má nárok na náhradu trov tohto konania voči žalovanej vo výške 100 %, ktoré je žalovaná povinná zaplatiť žalobcovi v lehote 3 dní odo dňa rozhodnutia o výške trov samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Žalobca navrhol, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu náhradu škody vo výške 3 965,95 Eur a nemajetkovú ujmu vo výške 15 000 Eur, ktorá mu vznikla v dôsledku nezákonnosti uznesenia prokurátora Krajskej prokuratúry Banská Bystrica č. k. Kv 68/2011-19 zo dňa 20. 12. 2012 o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa Kriminálneho úradu Finančnej správy č. N.-XXX-XXXX-V-XXXX zo dňa XX. XX. XXXX a následným podaním obžaloby prokurátorom KP BB sp. zn. Kv XX/XXXX/XXXX-XX zo dňa XX. XX. XXXX doručenej Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 31. 01. 2014 pre prečin marenia úlohy verejným činiteľom podľa § 327 ods. 1, 2 TZ.

2. Žalovaná neuznala uplatnený nárok žalobcu a navrhla žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

3. Zo žaloby žalobcu a jeho ústnych a písomných vyjadrení bolo zistené, že sa domáha náhrady škody spolu s náhradou nemajetkovej ujmy z dôvodu nezákonného trestného stíhania.

4. Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci si uplatnil žalobca na Generálnej prokuratúre SR ako príslušnom ústrednom orgáne štátnej správy v marci 2018, ktorá podala negatívne stanovisko zo dňa 07. 06. 2018, ktoré bolo doručené právnej zástupkyňi žalobcu dňa 20. 06. 2018 o čom predložil oznámenie o odmietnutí žiadosti pod č. VI./Gc 49/18/1000-6.

5. Okresný súd Banská Bystrica vydal trestný rozkaz č. k. 4T/8/2014 zo dňa 04. 02. 2014, ktorým bol žalobca odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov s podmieneným odložením na skúšobnú dobu 12 mesiacov a bol mu uložený trest zákazu výkonu funkcie verejného činiteľa akéhokoľvek druhu v trvaní päť rokov. V dôsledku odvolania bol trestný rozkaz zrušený, vo veci bolo nariadené pojednávanie a žalobca bol spod obžaloby oslobodený v celom rozsahu rozsudkom č. k. 4T/8/2014 zo dňa 24. 09. 2014. Rozsudok bol potvrdený Krajským súdom v Banskej Bystrici č. k. 5To/14/2015 zo dňa 05. 09. 2017, keď odvolací súd odvolanie prokurátora krajskej prokuratúry zamietol.

6. Žalobcovi vznikla škoda vo výške 3 965,96 Eur, ktorá predstavuje nevyhnutné náklady vynaložené na jeho obhajobu v trestnom konaní. Právo na obhajobu je jedným z ústavných práv občana v postavení obžalovaného v trestnom konaní. Žalobca využil ústavné právo za účelom zabezpečenia svojich procesných práv, v rámci trestného konania si zvolil obhajcu a je splnená podmienka priamej príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a protiprávnosťou konania žalovanej. Žalobca si uplatnil náhradu škody za úkony právnej služby, ktoré boli riadne vyúčtované právnym zástupcom zo dňa 13. 09. 2017 (č. I. spisu 65).

7. Prokurátor je orgán, ktorý nesie zodpovednosť za zákonnosť a správnosť úradného postupu vyšetrovateľa pred začatím trestného stíhania v prípravnom konaní, preto jeho povinnosťou je zrušiť akékoľvek nezákonné alebo neopodstatnené rozhodnutie a opatrenie vyšetrovateľa a neobstojí námietka žalovanej (str. 3 odmietnutia žiadosti o predbežné prerokovanie). Zistený skutkový stav v danom štádiu trestného konania odôvodňoval zákonnosť postupu vyšetrovateľa a prokurátora, že rozhodnutie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia, rozhodnutie prokurátora o zamietnutí sťažnosti a podanie žaloby prokurátorom neboli nezákonnými rozhodnutiami nakoľko boli podložené dostatočnými výsledkami dokazovania v prípravnom konaní. Súdny v rozhodnutiach nekonštatovali nezákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní. Žalobca tvrdil, že práve preukázaný skutkový stav v danom štádiu vyšetrovania nikdy nemohol preukazovať dostatočne odôvodnený záver na vznesení obvinenia, nakoľko bolo absolútne vylúčené, že práva on mohol svojou údajnou nedbanlivosťou zmať splnenie dôležitej úlohy. Škoda nikdy nevznikla v súvislosti s prevádzkovaním daňového skladu V., a. s.. Rozsudok NS SR č. k. 3SŽF/17/2014 zo dňa 03. 02. 2015 v plnom rozsahu potvrdzuje žalobcove tvrdenia, kde pri dovoze tovaru podliehajúceho spotrebnej dani z územia tretích štátov je zákonom o spotrebnej dani z tabakových výrobkov dovozca povinný preukázať sa colnému úradu povolením na prevádzkovanie daňového skladu a potvrdením colného úradu o výške zloženej zábezpeky. Y. V., a. s. pri žiadnom dovoze nepredložil potvrdenie colného úradu o dostatočnej výške zloženej zábezpeky na daň, preto nie žalobca, ale práve vycievacie pobočky boli povinné v dôsledku tohto stavu vydať deklaratórne rozhodnutie o zrušení predloženého colného vyhlásenia.

8. Ustanovenie § 4 ods. 1 písm. r/ zákona č. 514/2003 Z. z. na vznik oprávnenia GP SR konať v mene štátu nevyžaduje, aby prokurátor nezákonné rozhodnutie v trestnom konaní sám vydal, ale aby škodu spôsobil. Vo veci žalobcu prokurátor zamietol sťažnosť podanú proti uzneseniu o vznesení obvinenia a podal obžalobu. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15Co/585/2015 zo dňa 08. 02. 2017 ohľadne posudzovania nároku na náhradu škody a zodpovednosťou štátu.

9. Žalobca si uplatnil nemajetkovú ujmu v zmysle § 17 ods. 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z., keďže mal za to, že len samotné konštatovanie porušenia práva oslobodzujúcim rozsudkom nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na jeho osobu a doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, na závažnosť následkov, ktoré mu vznikli v súkromnom živote a spoločenskom uplatnení. Trestným rozkazom zo dňa 04. 02. 2014 č. k. 4T/8/2014 bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov. Práve táto hrozba bola najvýznamnejšou skutočnosťou, ktorá spôsobila v trestnom stíhaní v osobnostnej rovine najviac tlaku na jeho psychiku, vyvolala strach o budúcnosť rodiny, detí a o jeho vlastnú existenciu. Následky spôsobené trestným konaním v osobnostnej sfére dotknutej osoby vznikajú vždy a je preto na ne potrebné prihliadať, pretože bez výnimky ak dochádza k narušeniu osobnej integrity poškodeného v dobe trestného stíhania k narušeniu jeho profesijnej, súkromnej, rodinnej ale aj všetkých ostatných sfér život a takéto dôsledky nemôžu zostať v právnom štáte nepovšimnuté. Nemajetková ujma žalobcovi bola spôsobená výlučne v súvislosti s nezákonným trestným stíhaním, nejednalo sa iba o subjektívne vnímanie nepriaznivej životnej situácie, ale aj o negatívne dôsledky vyvolané trestným stíhaním v jeho osobnom, spoločenskom aj pracovnom okolí.

10. Trestné stíhanie bolo spojené s výkonom verejnej funkcie a bolo medializované v denníku MY Banská Bystrica dňa 24. 09. 2014, následne zverejnené na intranetovom portály FS dňa 25. 09. 2014 a tak došlo k výraznému poškodeniu jeho dobrej povesti na pracovisku, ale aj v mieste jeho bydliska. V článku bola citovaná nezákonná obžaloba jeho osoby s konštatovaním, že ako colník a verejný činiteľ zmaril splnenie dôležitej úlohy a spôsobil obzvlášť závažný dôsledok. Na základe zverejnených článkov matka žalobcu ako bývalú dlhoročnú príslušníčku PZ a výsluhovú dôchodkyňu a vdovu po dlhoročnom policajnom funkcionárovi rôzni ľudia oslovovali s otázkou, čo to spáchal jej syn, za čo je trestne stíhaný, čím ju nesmierne traumatizovali. Tým, že zo strany prokurátora bolo podané odvolanie proti rozsudku tento umožnil naďalej šírenie nepravdivého obrazu o osobe žalobcu najmä na pracovisku, kde pretrvávali pochybnosti o jeho vine a nevine, čím bol neustále vystavovaný rôznym narážkam vyplývajúcich z kontextu nezákonného trestného stíhania. Tým bolo poškodené nielen jeho meno, ale aj meno jeho manželky, ktorá je zamestnaná ako colníčka na Colnom úrade Banská Bystrica. Pokazilo mu povesť u bývalých kolegov, ale aj kolegov na novom pracovisku Finančnej správy SR. Na nové pracovisko nastúpil žalobca potom čo atmosféra na pôvodnom pracovisku sa stala neznesiteľnou, k čomu navrhol výsluch svedkov. Vedené trestné stíhanie enormne zvyšovalo psychický tlak na osobu žalobcu, ktorý rezignoval pod týmto tlakom a rozviazal pracovný pomer, čím sa od 01. 01. 2012 ukrátil nielen mzdovo, ale aj na výsluhovom dôchodku a iných benefitoch. Zároveň sa nemohol uchádzať o prípadný profesijný postup. Vedené trestné stíhanie zmarilo jeho ďalší profesijný postup na novom pracovnom mieste. Bývalý riaditeľ odboru vzdelávania ho navrhol na pozíciu vedúceho daňového inštitútu Finančnej správy od čoho z dôvodu obvinenia upustil, čím mu vznikla škoda, ktorá spočívala v ušlej mzde ako rozdiel funkčného platu.

11. Dôsledky trestného stíhania sa prejavili aj na jeho zdravotnom stave, na zdravotnom stave manželky, na narušení rodinného života vrátane vplyvu na maloleté deti. Nepredstaviteľné následky na psychiku žalobcu a jeho najbližšej rodiny spôsobil aj fakt, že uznesenie prokurátora KP BB sp. zn. Kv 68/2011 zo dňa 20. 12. 2012 mu bolo doručené pred Vianocami roku 2012. Takáto situácia a samotné prežitie sviatkov bola pre rodinu nepredstaviteľne traumatizujúca, pričom trauma bola stupňovaná o ďalšie možné ekonomické hrozby súvisiace s vedením trestného stíhania z dôvodu hroziaceho prepustenia, zníženia finančného príjmu domácnosti, následnej novej exekúcie ich bytu.

12. V žalobe poukázal, že osoby zodpovedné za umožnenie vzniku škody mimoriadneho rozsahu sú stále funkcionármi vedenia Colného úradu Banská Bystrica, užívajú si plné výhody služobného pomeru a nepoškvrnené spoločenské postavenie, povýšenia, vyznamenania a podobne. Do dnešného dňa voči nijakej ďalšej osobe okrem žalobcu nebola nikdy vyvodená žiadna trestnoprávna ani iná zodpovednosť za umožnenie vzniku nekrýteho daňového nedoplatku. Žalobca opakovane bezvýsledne počas celého predprípravného a prípravného trestného konania poukazoval a preukazoval orgánom činným v trestnom konaní svoju nevinu. Žalobca reálne pociťuje do dnešného dňa dopad nezákonne vedeného trestného konania, v ktorom skutočný páchatel' zostal nepotrestaný a preto požadovaná nemajetková ujma by mala vykompenzovať nielen jeho ujmu, ale aj ujmu najbližších ku ktorej dochádzalo od roku 2010 najmä však po vznesení obvinenia až do skončenia súdneho konania.

13. Z vyjadrenia žalovanej, ktorá poukázala na predmet konania a titul, v zmysle ktorého sa žalovaný domáha svojho nároku k majetkovej ujme vo výške 3 965,96 Eur, ktorá predstavuje úhradu nákladov zaplatených žalobcom advokátovi za poskytnuté právne služby uviedla, že právny poriadok SR neobsahuje mechanizmus, na základe ktorého by bolo možné obvinenému v prípade jeho oslobodenia spod obžaloby uhradiť náklady vynaložené na jeho obhajobu. V zmysle § 553 ods. 1 TP štát neznáša vlastné trovy obvineného ani jeho výdavky spojené so zvolením obhajcu.

14. K nemajetkovej ujme spočívajúcej v ťažkom prežívaní trestného stíhania, sociálneho odlúčenia spoločenskej traumy žalovaná uviedla, že nie je zrejmé, akým spôsobom žalobca vyčíslil sumu 15 000 Eur a z čoho pri výpočte vychádzal. Všeobecné tvrdenia nie je možné považovať za relevantný podklad na uplatnenie tohto nároku. Žalobca označil vo svojej žalobe uznesenie KP č. k. Kv 68/2011-19 zo dňa 20. 12. 2012 ako rozhodnutie, ktoré predstavuje titul nároku náhrady škody s poukazom na ustanovenie § 5 ods. 1 a § 6 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. mala žalovaná za to, že uznesenie č. k. Kv 68/2011 zo dňa 20. 12. 2012 predstavuje iba opravný prostriedok proti nezákonnému rozhodnutiu, ktorého uplatnenie je zákonom podmienkou na uplatnenie nároku na náhradu škody. Samotné uznesenie nemôže predstavovať titul nároku na náhradu škody, ktorým je v zmysle zákona len nezákonné rozhodnutie, v

predmetnom prípade sa jedná o uznesenie o vznesení obvinenia CKÚ-101-5008-V-2010 zo dňa 27. 11. 2012.

15. Žalobca k vyjadreniu žalovanej uviedol, že popiera skutkové tvrdenia žalovanej týkajúcej sa odmietnutia priznania uplatneného nároku a odôvodnenie týchto tvrdení, právny nárok na náhradu škody vo výške zodpovedajúcej náhrade účelne vynaložených nákladov v trestnom konaní vrátane prípravného konania má žalobca za preukázaný a odvodzuje ho od znenia § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.. Žalovaná opomenula, že uvedený zákon zakladá objektívnu zodpovednosť štátu bez ohľadu na zavinenie, ktorej sa štát nemôže zbaviť a rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánou verejnej moci je výsledok tohto konania. Zotrvával na vyjadreniach, poukázal na Nález ÚS SR č. I.ÚS 540/2016, v ktorom konštatoval „pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia nie je rozhodujúce ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ústavný súd konštatuje, že ak sa trestné stíhanie konkrétnej osoby skončilo vydaním oslobodzujúceho rozsudku bez ohľadu na dôvod, pre ktorý sa tak stalo uznesenie, ktorým bolo vznesené obvinenie je potrebné považovať za takýchto okolností vždy za nezákonné a zasahujúce do základných práv jednotlivca. K uplatnenej nemajetkovej ujme žaloba doplnil, že poníženie a profesijná dôstojnosť v roku 2015 bola maximálne stupňovaná udelením vyznamenania prezidentom finančnej správy „Za vzornú službu osobám priamo zodpovedným za vzniknutú škodu“ štátnemu rozpočtu a vyšetrovateľovi KÚFS, ktorý viedol trestné stíhanie žalobcu. K 31. 12. 2011 rozviazal služobný pomer colníka, čím sa ukrátil, tak ako už uviedol v čase zmeny pracovné pomeru mal odpracovaných 21 rokov a do odpracovania maximálneho stropu výsluhového dôchodku mu chýbalo deväť rokov v zmysle zákona č. 328/2002 Z. z. o čom ako dôkaz predložil potvrdenie o dobe výkonu štátnej služby a dožiadanie Kriminálneho úradu Finančnej správy zo dňa 27. 06. 2012. Odpracovanie doby 30 rokov vo výkone štátnej služby by jeho dôchodok bol 60 % zo služobného platu, pričom pri 21 rokoch predstavuje 43 % z priemerného mesačného služobného platu, čo je ukrátenie za jeden mesiac 133 Eur a na rozdiel výšky odchodného o sumu 5 907,24 Eur a je absolútne nepravdepodobné, že by si niekto z vlastnej vôle znížil poberanie očakávaných benefitov v podobe výsluhového zabezpečenia. Hoci žalobca zmenil zamestnanie, jeho manželka naďalej zostala zamestnaná na colnom úrade a v dôsledku vedeného trestného stíhania sa stupňovalo psychické vypätie u oboch manželov, dokonca aj matka žalobcu začala mať zdravotné problémy psychického rázu. Všetci spoločne navštívili psychiatra, dočasne užívali lieky, avšak z obavy, že aj takáto informácia môže byť použitá v ich neprospech v liečbe nepokračovali. Po doručení uznesenia pred Vianocami len zázrakom sa rodina nerozpadla, všetci vrátane detí, pred ktorými sa niektoré situácie nedali utajiť, žili v neustálej obave, čo bude s otcom a celou rodinou, pokiaľ by súdy dopadli v jeho neprospech. Žalobca napriek zásade prezumpcie neviny sa nemohol ako osoba podozrivá z trestnej činnosti ani len uchádzať o prípadný profesijný postup či rast a z toho dôvodu aj riaditeľ odboru vzdelávania Mgr. L. od nominácie žalobcu na pozíciu vedúceho daňového inštitútu finančnej správy upustil. Na pôvodnom pracovisku bol za mimoriadne úsilie a kvalitné plnenie úloh a povinností vyplývajúcich z funkcie nadriadeného opakovane odmeňovaný jeho profesijný rast bolo možné reálne predpokladať. Žalobca predložil prepočet straty na príjme v dôsledku zastavenia profesijného postupu a za päť rokov doby vyšetrovania v hrubej mzde ukrátil svoju rodinu o 40 000 Eur, čo v čistom činí 18 000 Eur.

16. Na uvedené vyjadrenie žalovaná uviedla, že žalobca neuvádza také právne skutočnosti a závery, ktoré by mali za následok zmenu právneho názoru žalovaného a pridŕža sa svojho vyjadrenia.

17. Vo svojej výpovedi žalobca zotrval na skutkovom stave uvedenom v žalobe a vo svojom vyjadrení uviedol, že výsluhový dôchodok mu bol priznaný v riadnej výške 575 Eur, zamestnal sa na finančnom riaditeľstve ako referent oddelenia regionálneho vzdelávania, kde pracuje dodnes a jeho príjem sa znížil o 500 Eur. Mal za to, že rozsudok pre neho neznamená žiadne vyvinenie i keď z rozsudku vyplývali osoby, ktoré uvedenú trestnú činnosť mohli spáchať, napriek tomu bol naďalej osočovaný. Trestné stíhanie mu poškodilo, keďže mal byť navrhnutý na vyššiu funkciu k čomu nedošlo, čím bol ukrátený aj na vyššom príjme, mal by vyššiu platovú triedu i pracovnú realizáciu. Finančná správa mala prístup na intranet, kde bolo zverejnené, že sa voči jeho osobe začalo trestné stíhanie, bolo publikované v denníku MY, chodili mu pozdravné e-maily od kolegov, čo narušilo jeho osobnú psychiku. Jeho manželka, ktorá pracuje na colnom úrade od roku 2000 bola preraďovaná na iné funkcie po vznesení jeho obvinenia, bol na ňu vyvíjaný tlak, nebola nikdy preraďovaná do nižšej platovej triedy a na colnom úrade pracuje dodnes. Manželka sa psychicky zrútila, 16-ročná dcéra, keď sa dozvedela, že ide na pojednávanie sa spýtala, že či je to za to, čo sa stalo cez Vianoce a že príde povedať pani sudkyňi akým spôsobom sa bála o svojho

otca. Dcéra mala nejaký problém v škole, keďže chodila so synom riaditeľky colného úradu. Deti sa o neho báli, boli tiež traumatizované. Taktiež aj jeho mama a svokra. Na otázku žalovanej, či po skončení prvostupňového konania, keď došlo k oslobodeniu sa uspokojil uviedol, že na lavici obžalovaných sedel sám, hoci za škodu zodpovedal minimálne 15 colníkov, ktorí boli v pozícii svedkov. Sklamalo ho podanie odvolania zo strany prokuratúry, považoval to za predlžovanie jeho týrania. Po podaní odvolania sa v pracovnom prostredí stretol s odozvou, že sa darmo teší, že krajský súd ho môže potopiť.

18. Žalovaná namietala úkony právnej služby, ktorú si uplatňuje ako náhradu škody žalobca pod bodmi 8, 9, 10 s tým, že tieto úkony už nenamietajú, ale namietajú úkon právnej služby, porada s klientom zo dňa 09. 06. 2014 z dôvodu, že tento úkon nie je v konaní žiadnym spôsobom preukázaný.

19. Žalobca v k uvedenému úkonu uviedol, že si nepamätá, či podpisoval poradu s klientom. Tieto úkony, ktoré sú všetky uvedené uhradil a oficiálne bola len táto jedna porada. Je pravdou, že úkon zaplatil a nerozporoval.

20. K výške nemajetkovej ujmy žalobca uviedol a poukázal na Článok 19 ods. 1, 2 Ústavy SR, rozsudok OS BA č. k. 16C/219/2014, kde bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy 20 Eur za jeden deň pozbavenia osobnej slobody a túto stanovil súd porovnaním s výškou v iných obdobných sporoch ako i s výškou nemajetkovej ujmy, ktorá je poskytovaná za každý deň odňatia slobody v iných štátoch EÚ (rozsudok NS ČR č. k. 30Cdo/2357/2010). Analogicky je potrebné posudzovať aj prípady, keď nedôjde k väzobnému stíhaniu avšak poškodený a jeho rodina je dlhodobo vystavená negatívnym dôsledkom trestného konania, ktoré sa v konečnom dôsledku preukáže ako nezákonné. Pri prepočte žalobcom uplatnenej nemajetkovej ujmy za dobu trvania trestného konania päť rokov predstavuje náhrada sumu 8,20 Eur za deň nezákonného trestného konania, čo považuje žalobca za adekvátnu náhradu nemajetkovej ujmy. Poukázal na výpovede svedkov, ktoré potvrdili, že v dôsledku trestného stíhania bol z pozície jedného z najlepších vedúcich pracovníkov odborne a profesne vylúčený zo spolupráce s ostatnými oddeleniami, vedúcimi pracovníkmi doslovne ostrčený, prestalo sa s ním komunikovať ako s vedúcim pracovníkom a stal sa neželanou osobou. Svedkyňa U. definovala postavenie jej osoby a osoby žalobcu ako čierne ovce úradu. Výsluchom manželky žalobcu bolo zistené, že jej osobne riaditeľ colného úradu navrhol, aby žalobca dal výpoveď z funkcie vedúceho oddelenia, lebo bude trestne stíhaný a ten istý návrh predniesol aj riaditeľ žalobcu a po rozviazaní služobného pomeru aj p. P.i. Týmto je preukázaná aj príčinná súvislosť medzi vedeným trestným konaním a následným rozviazaním služobného pomeru colníka zo strany žalobcu, pretože na jeho strane neexistoval žiadny iný dôvod len vedené trestné stíhanie. V dôsledku svedkami potvrdeného správania nadriadených a jeho kolegov nevydržal stupňujúci sa psychický tlak a osobne rezignoval k 31. 12. 2011. Zároveň tým chránil rodinu pred reálnou hrozbou zníženia služobného príjmu z dôvodu reálne hroziaceho pozastavenia štátnej služby, t. j. postavenie mimo službu s priznaním minimálnej mzdy. Zo skutočností preukázaných v konaní je nesporné, že obdobie, v ktorom mohol dosiahnuť vrchol svojho kariérneho a odborného rastu uplynulo bez možnosti takéhoto postupu pre trestné stíhanie a zároveň tým, že zastával funkciu verejného činiteľa z jeho osoby robilo automaticky nebezpečnejšieho a viac postihuteľného páchatel'a. V rodinnom živote nastala zmena hlavne tým, že žalobca okrem práce sa neustále venoval svojej obhajobe v trestnej veci, rodine nepomáhal a jeho zmenené správanie negatívne vnímali aj deti. Medzi manželmi prestal existovať aj manželský život, obmedzili stretávanie s rodinou, známymi, nechodili na dovolenky, vyhýbali sa bežným rodinným a susedským aktivitám. Zároveň sa dôsledky trestného stíhania prejavili aj na zdravotnom stave žalobcu takisto jeho manželky a jeho matky, museli vyhľadať pomoc psychiatra. Je potrebné prihliadnúť pri nemajetkovej ujme aj na vek žalobcu, ktorý bol v plne produktívnom veku a len v dôsledku trestného stíhania stratil reálne možnosti kvalitnejšieho pracovného uplatnenia a s tým priamo súvisiaceho rodinného aj spoločenského uplatnenia v porovnaní s predchádzajúcim rozsahom a kvalitou jeho života po dobu päť rokov. Žalobca tvrdí, že reálne následky, ktoré trestným konaním vznikli v jeho pracovnom, rodinnom a spoločenskom živote sú ťažko vyčísliteľné a tento stav pochopí výlučne jedinec, ktorý takýto proces zažil osobne. Keďže pôsobil vo funkcii verejného činiteľa, kde sa zo zákona vyžaduje nielen bezúhonnosť, ale aj spôsobilosť osobnostná, kvalifikačná, etická a morálna vedeným trestným konaním boli všetky tieto dovtedy vysoko vyzdvihované a akceptované vlastnosti žalobcu na dlhú dobu zdegradované a preto len samotné oslobodenie spod obžaloby nie je pre neho dostačujúcou satisfakciou.

21. Podľa § 3 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri

výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť

22. Podľa § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z. z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu f) Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo v správnom konaní.

23. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

24. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

25. Podľa § 15 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11. Ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

26. Podľa § 16 ods. 1 až 5 zákona č. 514/2003 Z. z. Zo žiadosti musí byť zrejmé, kto náhradu škody žiada, ktorej veci sa týka, titul, z ktorého sa nároku na náhradu škody domáha, akým spôsobom škoda vznikla a čoho sa poškodený domáha. V žiadosti a pri uplatnení nároku na náhradu škody na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku náhrady škody a označiť orgán verejnej moci, ktorý mu škodu spôsobil. Príslušný orgán neprihliada na žiadosť, ak žiadosť nemá náležitosti podľa odseku 1 a poškodený na výzvu príslušného orgánu v určenej lehote neodstránil nedostatky žiadosti; tým nie je dotknuté právo poškodeného domáhať sa za splnenia podmienok podľa tohto zákona uspokojenia nároku alebo jeho časti na súde. Ak žiadosť už bola prerokovaná, príslušný orgán túto skutočnosť oznámi žiadateľovi s odôvodnením, že žiadosť už bola prerokovaná a na opakovanú žiadosť príslušný orgán ďalej neprihliada. Ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr. Každý je povinný bezodplatne poskytnúť súčinnosť potrebnú pre predbežné prerokovanie návrhu príslušnému orgánu v lehote určenej príslušným orgánom.

27. Podľa § 17 zákona ods. 1 až 4 č. 514/2003 Z. z. Uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu 8a).

28. V konaní nebolo sporné, že žalobca si uplatnil nároky vyplývajúce zo zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorá mu bola spôsobená podľa § 3 ods. 1 písm. a/ nezákonným rozhodnutím.

29. V konaní bolo preukázané, že žalobca podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. podal písomnú žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky. Predmetná žiadosť bola zaevidovaná pod značkou VI./4/Gc/49/2018/1000-6 a listom zo dňa 07. 06. 2018 Generálna prokuratúra SR zaslala žalobcovi prostredníctvom právnej zástupkyne odpoveď, žiadosť považovala za nedôvodnú a z dôvodu, že nie je daný základ uplatňovaného nároku, základné zásady trestného konania boli dodržané a zistené okolnosti nasvedčovali tomu, že bol spáchaný trestný čin. Predmetnú žiadosť neodstúpil na iný orgán, ktorý by mal konať v mene Slovenskej republiky ani nevyzval žalobcu na odstránenie nedostatkov.

30. Súd mal za to, že v danom konaní v mene štátu koná Generálna prokuratúra SR s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 1 písm. f/ zákona, čomu nasvedčuje aj rozsudok NS SR zo 14. 10. 2015 č. k. 8Cdo/289/2014, podľa ktorého „ak v trestnom konaní, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdeným obžalovaného prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, orgánom konajúcim v mene štátu je Generálna prokuratúra SR v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. účinného od 01. 01. 2013“. Ide o rozhodnutie Krajskej prokuratúry Banská Bystrica Kv 68/2011-19 zo dňa 20. 12. 2012, týmto uznesením došlo k zamietnutiu sťažnosti žalobcu proti uzneseniu vyšetrovateľa Kriminálneho úradu Finančnej správy CKÚ-101-5008-V-2010 zo dňa 27. 11. 2012 a následne k podaniu obžaloby prokurátorom KP Banská Bystrica sp. zn. Kv 68/2011/6600-34 zo dňa 28. 01. 2014.

31. Za nezákonné rozhodnutie treba považovať rozhodnutie, ktoré je v rozpore s objektívnym právom a zodpovednosť štátu vzniká len z rozhodnutia, ktoré je nezákonné. Otázkou nezákonnosti súdy nemôžu (v konaní o náhradu škody uplatňovanú titulom nezákonného rozhodnutia) riešiť ako otázku predbežnú, lebo ju už vyriešil orgán v zrušujúcom rozhodnutí, ktorého právny názor musí rešpektovať súd rozhodujúci o náhrade škody.

32. Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu z nezákonného rozhodnutia je vyčerpanie možnosti podať proti nezákonnému rozhodnutiu riadne opravné prostriedky (§ 3 zákona o zodpovednosti za škodu) ak nejde o prípady hodné osobitného zreteľa.

33. Zákon č. 514/2003 Z. z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu, ktorej sa štát nemôže zbaviť. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má aj zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na nesprávnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na výsledok trestného stíhania. Nie je rozhodujúce ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ústavný súd v rozhodnutí I.ÚS 320/2016 zo dňa 07. 07. 2016 konštatoval, že ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené a tiež aj záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia (ak bolo obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce zo základných práv jednotlivca. Rozhodovacia prax Najvyššieho súdu SR sa ustálila v tom, že keď došlo k oslobodeniu spod obžaloby treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa preto posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím.

34. Žalobca má povinnosť svoje uplatnené nároky na náhradu škody skutkovo zdôvodniť, teda musí uviesť, akým výkonom verejnej moci mu mala byť škoda spôsobená. Uvedené opísanie rozhodujúcich skutočností je spolu so samotným žalobným petitom - návrhom, ktorým je súd viazaný a nemôže ho prekročiť. Žalobca nemusí právne vyhodnotiť a odôvodniť svoj nárok, je vecou súdu, aby podal jeho právnu kvalifikáciu. Ak súd rozhoduje o nároku na plnenie na základe skutkových okolností so zreteľom na povahu ktorých alebo spôsob opísania ktorých prichádza do úvahy možnosť podriadenia uplatneného nároku pod inú hmotnoprávnu normu ako je uvedená v žalobe musí vec právne posúdiť podľa zodpovedajúcej normy bez ohľadu na to, či je v žalobe uvedený alebo správne uvedený

dôvod požadovaného plnenia (rozsudok KS Trenčín č. k. 5Co/94/2009, rozsudok KS Trnava č. k. 24Co/105/2013).

35. Súd mal za to, že žalobca si uplatnil nároky z trestného stíhania, ktoré bolo proti nemu vedené a ktoré sa začalo uznesením vyšetrovateľa Kriminálneho úradu Finančnej správy zo dňa 27. 11. 2012 č. CKÚ-101-5008-V-2010, proti ktorému podal žalobca sťažnosť. O sťažnosti bolo rozhodnuté uznesením prokurátora KP Banská Bystrica sp. zn. Kv 68/2011-19 zo dňa 20. 12. 2012 a sťažnosť bola zamietnutá proti uvedenému uzneseniu vyšetrovateľa Kriminálneho úradu Finančnej správy a následne bola podaná obžaloba. Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom č. k. 4T/8/2014 zo dňa 24. 09. 2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 5To/14/2015 zo dňa 05. 09. 2017 rozhodol, že žalobcu oslobodil spod obžaloby v celom rozsahu a odvolací súd odvolanie prokurátora krajskej prokuratúry zamietol.

36. Súd mal za to, že v danom konaní bola splnená zákonná požiadavka a to existencia nezákonného rozhodnutia vyššie uvedeného v rozsudku (bod 35). Súd mal za to, že žalobca ako poškodený preukázal existenciu nezákonného rozhodnutia, vznik škody, ktorá predstavuje náhradu trov konania, ktoré mu vznikli v trestnom konaní a to vynaložením trov na právne zastupovanie a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Žalobca do konania predložil vyčíslenie trov, ktoré vynaložil v rámci trestného stíhania (č. I. spisu 65 a nasledujúce). Z potvrdenia právneho zástupcu JUDr. L. X. zo dňa 09. 04. 2019 bolo zistené, že v súvislosti s jeho obhajobou vo veci sp. zn. 4T/8/2014 po skončení právnych služieb predložil žalobcovi dňa 13. 09. 2017 špecifikáciu úkonov právnej služby, z ktorej vyplynulo, že uhradil preddavkovo sumu 2 800 Eur ku dňu 13. 09. 2017, trovy boli celkovo vo výške 3 965,96 Eur a zvyšnú časť vo výške 1 165,96 Eur uhradil na účet advokáta vedeného v UniCredit Bank, kde bola suma pripísaná na účet dňa 03. 10. 2017 a zahrnutá ako príjem do účtovníctva za rok 2017. Pôvodne žalovaná namietala štyri úkony právnej služby pod položkami 8, 9, 10 a 26 z dôvodu, že uvádzala, že neboli zrealizované a namietaná uskutočnená porada s klientom zo dňa 09. 06. 2014 vo výške 453,54 Eur z dôvodu, že sa o tom nenachádza žiadny doklad. Po vyjadrení a oznámení právneho zástupcu žalobcu listom zo dňa 27. 05. 2019 žalovaná uviedla na pojednávaní, že nenamietajú úkony pod bodom 8, 9, 10, ale len úkon právnej služby porada s klientom zo dňa 09. 06. 2014, ktorý nie je preukázaný. Uvedenú právnu službu žalobca právnomu zástupcovi zaplatil. Súd priznal žalobcovi náhradu škody týkajúcu sa trov vynaložených v trestnom konaní za nezákonné trestné stíhanie v celom rozsahu a mal za to, že pokiaľ aj bol namietaný úkon právnej služby právna porada zo dňa 09. 06. 2014, nebolo v konaní žalovaným preukázané, že tento úkon vynaložený nebol aj napriek tomu, že sa v spise k tomu nenachádza doklad, keďže ide o poradu medzi právnym zástupcom a žalobcom, ktorý tento úkon potvrdil, potvrdil ho aj právny zástupca v trestnom konaní a súd nemal žiadny dôvod uvedený úkon spochybňovať, navyše, keď bol predložený dôkaz o úhrade.

37. Žalobca si uplatnil nemajetkovú ujmu z trestného stíhania za dobu trvania trestného konania päť rokov, kde na jeden deň vyčíslil náhradu sumou 8,20 Eur, čo považoval za adekvátnu náhradu. Poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I. č. k. 16C/219/2014 zo dňa 21. 01. 2014, kde bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 20 Eur za deň pozbavenia osobnej slobody.

38. Vznik objektívnej zodpovednosti štátu za vznik nemajetkovej ujmy predpokladá existenciu príčinnej súvislosti medzi vydaním nezákonného rozhodnutia a vznikom nemajetkovej ujmy. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej ako majetkovej sféry poškodeného a môže predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodeného vplývajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a podobne. Zákon pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy výslovne nestanovuje žiadne kritériá a tým ponecháva voľnú úvahu súdu, aby s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu sám vymedzil skutočnosť významné pre určenie výšky náhrady. Musia byť však založené na konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách, ktoré musia vychádzať zo skutkového stavu na základe dokazovania vykonaného na zisťovanie konkrétnych následkov v jednotlivých oblastiach spoločenského života dotknutej osoby. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že určujúcim vodítkom pre stanovenie výšky nemajetkovej ujmy by mala byť jej primeranosť.

39. Súd mal za to, že v danom prípade iba samostatné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu, ktorá bola spôsobená žalobcovi nezákonným rozhodnutím a vedeným trestným stíhaním značnú dobu, keď navyše v konaní bola preukázaná

existencia nezákonných rozhodnutí a vzhľadom na zistený skutkový stav len oslobodzujúci rozsudok neodčinil ujmu, ktorá žalobcovi vznikla. Súd priznal žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške, ktorú si uplatnil, ktorú požaduje a ktorá predstavuje 8,20 Eur za deň trestného konania, čo mesačne predstavuje 246 Eur pri (mesiac má 30 dní alebo 254,20 Eur mesiac má 31 dní) a takúto výšku považoval súd za primeranú zodpovedajúcu všeobecnej predstave spravodlivosti. Súd poukazuje na Nález Ústavného súdu SR č. k. III.ÚS 754/2016-42 zo dňa 24. 01. 2017, v zmysle ktorého nie je neprimerané odškodnenie väzby vo výške 1 000 Eur za mesiac jej trvania, čo predstavuje sumu 33 Eur za deň väzby.

40. Súd mal za to, že sú naplnené ustanovenia § 17 ods. 1 až 4 zákona č. 514/2003 Z. z.. Uvedený zásah bol v konaní preukázaný, nešlo len o tvrdenia žalobcu ako namietala žalovaná, ale výsluchom svedkov v konaní, a to jednak manželky žalobcu, svedka T. T., svedka U.. O. L., svedkyne U. T. bol preukázaný zásah nielen do osobnostnej sféry žalobcu ale aj do rodinného života a pracovnej sféry žalobcu. Zároveň boli porušené spoločenské vzťahy, ktoré sú v podstate narušené dosť i v súčasnosti. Bolo zistené, že žalobca bol z pozície jedného z najlepších vedúcich pracovníkov odborne a profesne vylúčený zo spolupráce s ostatnými oddeleniami vedúcimi pracovníkmi doslovne odstránený, prestalo sa s ním komunikovať ako s vedúcim pracovníkom a stal sa neželanou osobou. Svedkyňa U. uviedla, že boli čierne ovce úradu. Manželka žalobcu uviedla, že jej osobne riaditeľ colného úradu navrhol, aby manžel, t. j. žalobca dal výpoveď z funkcie vedúceho oddelenia, lebo bude trestne stíhaný. Ten istý návrh predniesol aj riaditeľ žalobcu. Žalobca rozviazal služobný pracovný pomer colníka len z dôvodu vedeného trestného stíhania, z dôvodu stupňujúceho sa psychického tlaku, ktorý bol zo správania nadriadených a jeho kolegov. Všetko sa udialo v čase, keď mohol dosiahnuť vrchol svojho kariérneho a odborného rastu, zastával funkciu verejného činiteľa, čo z jeho osoby robilo automaticky nebezpečnejšieho páchatel'a, keď sa zo zákona vyžaduje nielen bezúhonnosť, ale aj spôsobilosť osobnostná, kvalifikačná, etická a morálna a tým, že bolo vedené voči nemu trestné stíhanie boli všetky tieto dovtedy vysoko vyzdvihované a akceptované vlastnosti žalobcu na dlhú dobu zdegradované a len samotné oslobodenie spod obžaloby preto nie je pre neho dostačujúcou satisfakciou. Je nepochybné, že samotné trestné stíhanie má negatívne dopady na základných právach a slobodách, stres, neistotu, úzkosť, dopad na profesijný život, spoločenskú česť, povesť, rodinný život. Žalobca nebol nikdy trestne stíhaný, viedol bezúhonný život, žil harmonickým spokojným rodinným životom, udržiaval vzťahy s priateľmi, známymi, bol úspešný v svojom profesnom, a pracovnom zaradení. Vo svojej funkcii dosahoval dobré pracovné výsledky, čo sa prejavovalo v jeho kladnom pracovnom aj finančnom hodnotení a jeho vysoká profesná úroveň ho predurčovala na dobrý kariérny postup. Bol kandidátom na post námestníka, resp. riaditeľa Colného úradu Banská Bystrica a z dôvodu trestného stíhania sa o túto funkciu uchádzať nemohol. Túto skutočnosť potvrdili svedkovia vo svojich výpovediach a prehláseniach. Svedok U.. O. L. potvrdil, že sa žalobca javil ako vhodný kandidát na funkciu vedúceho daňového inštitútu Finančného riaditeľstva SR a svedok, ktorý bol riaditeľom odboru vzdelávania reálne zvažoval jeho menovanie do tejto funkcie vzhľadom na skutočnosť, že došlo k zamietnutiu sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia bolo nemysliteľné, aby až do právoplatného skončenia trestného konania uvažoval o akomkoľvek kariérnom postupe žalobcu, čo trvalo päť rokov. Trestné stíhanie veľmi negatívne poznačilo profesný život žalobcu a iný dôvod ako trestné stíhanie, pre ktoré rozviazal služobný pomer, neexistovalo. Nezákonné trestné stíhanie poznačilo aj rodinný život žalobcu, v rodinnom živote po začatí trestného stíhania sa v podstate zmenilo všetko, žalobca sa neustále venoval študovaniu a príprave obhajoby v trestnej veci, v rodine nepomáhal, jeho zmenené správanie negatívne vnímali deti, najmä dcéra, ktorá sa hlavne obávala, že otec pôjde do väzenia, malo to vplyv na manželský život, obmedzili stretávanie s rodinou, známymi, prestali tráviť dovolenky, vyhýbali sa bežným rodinným a susedským aktivitám. Malo to vplyv aj na zdravotný stav žalobcu, taktiež aj manželky a jeho matky, vyhľadali pomoc psychiatra. Súd prihliadol aj na vek žalobcu, ktorý v čase trestného stíhania bol v plne produktívnom veku a stratil reálne možnosti kvalitnejšieho pracovného uplatnenia a s tým priamo súvisiaceho rodinného aj spoločenského uplatnenia s čím sa s predchádzajúcim obdobím zmenila kvalita jeho života. Súd potom uložil žalovanej zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 15 000 Eur.

41. Súd uvádza, že obmedzenie legislatívnym určením hornej hranice náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to zásahom legislatívnej moci do výkonu súdnych právomocí nie je v demokratickom právnom štáte akceptovateľný. Pojem škoda zahŕňa aj škodu morálnu a z hľadiska ústavnoprávneho je zodpovednosť štátu konštruovaná ako zodpovednosť absolútna, ktorú zákonom nemožno vylúčiť, obmedziť ani zúžiť. Povinnosťou súdu je aplikovať Článok 46 ods. 3 Ústavy SR, keďže ide o skutočné naplnenie zmyslu a účelu základného práva každého na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím.

42. Súd priznal žalobcovi zákonný úrok z omeškania zo sumy 3 965,96 Eur odo dňa 08. 06. 2018, t. j. dňom nasledujúcim po oznámení o nepriznaní náhrady po prerokovaní nároku žalovanou ako sankciu zo zákona za neplnenie povinnosti plniť včas a riadne.

43. Súd zamietol žalobu v časti priznania úroku z omeškania z nemajetkovej ujmy zo sumy 15 000 Eur z dôvodu, že povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba splnenia a až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania (rozsudok NS SR č. k. 6Cdo/185/2011 zo dňa 14. 03. 2012). Žalovaná sa nemohla dostať do omeškania s plnením z titulu nemajetkovej ujmy, ktorú súd priznal v danom konaní. Z toho dôvodu v tejto časti súd žalobu zamietol ako nedôvodnú.

44. O trovách konania rozhodol súd podľa § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov tohto konania v plnej výške ako úspešnej strane sporu. O výške trov bude rozhodnuté podľa § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením po právoplatnosti vo veci samej.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne vo vyhotovení trojmo na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C. s. p.) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie treba predložiť v troch rovnopisoch, inak súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný neplní dobrovoľne to, čo mu ukladá právoplatné a vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na výkon exekúcie v zmysle zvláštneho predpisu.

Banská Bystrica 02. 07. 2019.

JUDr. Libuša Záthurecká
sudkyňa

Za správnosť vyhotovenia: Anna Trnovská